

Lavinia Braniște

Delfinariu

povestiri

POLIROM
2026

Cuprins

Delfinariu	5
O plângere	23
Sălbăticiunile de la Dunăre	43
Lacu Sărat	59
Strâmtoarea	89
Harta literară	99
La ce oră vrei să ne trezim?	117
Beti scrie pe grup	129
Spațiu privat	147
Boboteaza	165
Molecule de mentol	175
Vrăjmașul interior	185
<i>Nota autoarei</i>	211

— Ai putea să înțelegi mai bine cum funcționează dacă te gândești la cum cade o frunză uscată, toamna. Principiul e același, pe măsură ce se apropie de sol, aerul opune rezistență...

Eu îmi luasem un Nastratin Hogeia pentru ilustrații și-l răsfoiam nerăbdătoare. Când m-a văzut, tata a zis că de banii ăia mai bine ne luam suc de rodii și ne bucuram amândoi, deși chiar el îmi negociase și cartea.

Rezervarea la hotel am făcut-o pe ultima sută de metri, nu mai găsisem camere de două persoane, așa că am cerut de trei, dar în camera noastră erau de fapt două paturi simple, unul dublu și o canapea.

Era prima dată când ieșeam undeva cu tata mai multe zile. Am descoperit că sforăie. Dar nu recunoaște.

Mi-am ales patul de la perete, iar pe el l-am trimis la geam, în patul dublu. În fiecare dimineață, se trezea după mine, se ridica pe coate și, în loc de salut, mă întreba:

— Am sforăit?

— Da.

Se trântea dezamăgit pe spate, își puneia perna peste față.

— Am fost obosit.

Și în dimineața următoare:

— Am băut și de-aia.

Și în dimineața următoare:

— M-ai mai auzit?

De băut, nu bea deloc.

A coborât cu mine la micul-dejun o singură dată și a fost dezamăgit că era mâncare de supermarket. A mâncat musli cu iaurt, eu m-am abținut să mă servesc cu chec, deși conveniserăm că în vacanța asta ne permitem

orice, reviste glossy și prăjituri, dar știam că i se pune pe suflet dacă mă vede că nu mă îngrijesc de sănătate. Devenise un maniac al alimentației corecte.

Ai mei s-au despărțit repede. Eu eram foarte mică. La 18 ani tata a încetat să-mi mai plătească pensia alimentară, dar pe la 20, după ce a divorțat și de a doua nevastă, a început să mă sune. Mai întâi doar la ocazii speciale, apoi să mă întrebe ce mai fac, să-mi povestească, să mă scoată la cafea când era în trecere prin București.

Îi povesteam uneori mamei și ea stătea și se gândea mult și părea tristă, nu mi-a zis niciodată exact de ce, nici eu n-am întrebat, ci pur și simplu am căpătat în timp un sentiment de vinovăție. O rușine. Simțeam că pe undeva se simte trădată. *Eu m-am chinuit cu tine și el culege roadele*, genul ăsta. Îi pronunța numele cu ciudă. La început mă simțeam datoră să-i spun tot, era mai mult al ei decât al meu, dar ceva s-a rupt când mi-am dat seama că tata e mișto. Am depus eforturi ca să păstrez gândul ăsta numai pentru mine. În secret îmi plăcea de tata.

Mama mă însărcinase să aflu dacă vine însoțit la întâlnirea cu colegii de facultate.

— Hai lasă-mă să-ți dau banii pe bilet, a zis el cu trei degete pe paharul mic de ceai.

— E un cadou de ziua ta, nu-mi dai nimic. Ți-am mai zis.

— Ești copilul meu, cum să-mi dai tu mie bani?

Mama spunea că cea mai mare jignire pentru un bărbat e să nu-i iei banii. El nu-mi mai spusese niciodată că sunt copilul lui.

— Am și eu job. Am salariu.

— Cadoul e că te-ai gândit, a spus. Ești copilul meu, cum să iau...

Și între patru și douăzeci de ani ce-am fost? O să rămână asta în urmă vreodată? Și încă: aș vrea să mă comport corect față de fiecare dintre noi trei.

Pacea sau dreptatea?, scria la un moment dat pe Facebook, pe o cartolină misterioasă. Într-o altă limbă.

— Ce rău la gust e ceaiul ăsta, am zis. Cred c-o să-mi pun mult zahăr.

— E concentrat. Dar e și cafea, a spus el. Vrei?

— Mi-e lene să mă duc.

S-a dus el să-mi aducă.

— Ai mai vorbit cu Carmen?

Soția. Fosta.

S-a uitat la mine confuz.

— Ce ți-a venit ție cu Carmen?

Am ridicat din umeri.

— Da, am mai vorbit. Mai știm unul de altul. E necăjită că maică-sa e bolnavă.

— Vii cu ea la întâlnirea de la facultate?

— Nu știu dacă mă duc. N-am fost nici la celelalte. Cred că nu mai cunosc pe nimeni.

— O cunoști pe mama.

A zâmbit și și-a dat capul pe spate. A părut că se gândește mult dacă să-mi facă următoarea mărturisire:

— Întotdeauna mi-a fost frică de ea...

— Vrei să vin cu tine? am sărit eu și am râs amândoi și imediat după aceea m-a înfiorat gândul de a-i vedea pe ei doi unul lângă altul.

Probabil c-am visat la asta o vreme când eram mică, dar visul ăsta l-am uitat.

— Ce ciudat ar fi, am zis.

— Ce anume?

— Să ne întâlnim toți trei.

— Îți dorești tu asta? m-a întrebat el dus pe gânduri.

— Dacă ne e frică, ce rost are?

Mama era și ea îngrozită de întâlnirea aniversară, îngrozită că ea era singură și toți erau perechi și probabil că și el avea pereche, *să stau să mă uit după cineva care să mă ia la dans?* a zis, iar eu am întrebat-o și pe ea la fel: *vrei să vin cu tine?*

Nuu, mai bine nu mă duc. Și nici n-arăt ca lumea.

Bineînțeles că arăta ca lumea, iar eu îmi dorisem toată viața să fiu ca ea.

Nu semănam cu niciunul dintre ei, moșteneam cine știe ce strămoș uitat.

Pe plaja din Eceabat se adunaseră în jur de o sută patruzeci de concurenți, majoritatea englezi și americani. Recordul de traversare pe porțiunea de cinci kilometri era de patruzeci și opt de minute, dar anul acesta vremea fusese extrem de neprietenoasă, iar temperatura apei, care în general ar fi fost cam optsprezece grade, era acum treisprezece. Marea era foarte agitată. Nu-și imagina nimeni că recordul ar putea fi doborât în condițiile astea.

Tata își pusese costumul de baie lung și casca portocalie pe care o primise, cu numărul 103 pe ea, în ordinea înscrierii în competiție. Mi s-a părut o dementă că participă. Era frig. Eram înfocolită și deja începusem să tremur.

Dacă murea în apă de hipotermie?

Era mai puțin încântat decât la începutul călătoriei noastre, ceva începuse să meargă prost. Poate era apă-sător să fim împreună mai mult de o zi, mai mult de-o

conversație la telefon. Se împrietenise totuși cu un anume Dominic, profesor de literatură engleză din Aberdeen, locul în care copilărise Byron, iar Dominic venise lângă noi să ni-l arate pe furiș pe Charlie, un puști de nouăsprezece ani care urma să devină al paisprezecelea lord Byron. Charlie era cu o echipă de filmare după el.

— Dacă nu mai poți, să faci semn la barcă să te ridice, da? Te rog.

— Ei, cum să nu mai pot, a zis el.

— N-am știut c-o să fie așa frig.

— E perfect, a spus el. Ne-așteaptă alte încercări mai grele, mi-a spus și a făcut cu ochiul.

Deja îmi înghețaseră mâinile. Stăteam aproape de ponton. Un crac de la pantaloni îmi era ud de la valurile care se izbeau de pietre. Startul urma să se dea peste vreo jumătate de oră, pe la trei, iar însoțitorii aveau să fie transportați cu feribotul pe malul celălalt, în portul Çanakkale, unde era linia de sosire.

L-am lăsat cu o strângere de inimă.

Oare ce n-a mers între ei? Și oare trec prea ușor peste cei cînșpe-șaișpe ani în care a fost complet absent? Mama spunea că nevastă-sa. Că nevastă-sa i-a despărțit și că ea i-a interzis să vadă copilul.

În port la Çanakkale m-am plimbat de colo-colo, mi-am luat sendvișuri cu pește și zeamă de murături și mi s-a făcut rău. Mi-am luat prăjituri foarte dulci și mi s-a făcut și mai rău. Mi-am luat ziare în turcă pe care le-am cerut la chioșc punând degetul pe ele. Mi-am luat frezii galbene, preferatele mele.

Zeci de buchețele erau îngrămădite într-un lighean, a fost de ajuns numai să mă apropii de ele și să mă uit pentru ca femeia care le vindea să se repeadă să-mi

ofere. Am întrebat *how much* și ea mi-a zis *on lira*, arătând toate cele zece degete de la mâini. Zece împărțit la doi – cinci. Euro. Am început să râd. Bine, trei, s-a repezit din nou femeia, arătând trei degete. *Ok*, am zis, făcând din aceasta singura mea victorie obținută la negocieri vreodată. Am luat florile și le-am ținut cu ambele mâini aproape lipite de piept, să nu mi le fure pescărușii. Erau cu zecile și nu le scăpa nimic, ar fi prins din zbor un coltuc de pâine, ți-ar fi ciugulit din cap.

Din port se vedea ultima geamandură, traseul pe care îl aveau de parcurs înotătorii fusese marcat cu o serie de geamanduri roșii, să știe pe unde s-o ia. După o oră și ceva încă nu se vedea nimeni, lumea pe mal comenta că e un an greu în această competiție, nici vorbă de record. Am stat cu nasul în flori și am strâns tare cu mâinile codițele lor împutite și frunzele descompuse în apa veche.

Primul concurent a ieșit din apă după o oră și douăzeci și șapte de minute. A fost întâmpinat cu aplauze și flori, și-a ridicat mâinile spre cer cu pumnii strânși și încă mai avea de derulat mulțumiri când un asistent de pe ambulanță s-a apropiat de el să-l întrebe, probabil, dacă totul e în regulă. Rând pe rând au început să apară și alții, l-am văzut și pe Charlie cu camera pe el, radia de bucurie, îi făcea cinste nobilului său strămoș, deși acesta se pare că nu reușise din prima.

O portavoce a anunțat că în cincisprezece minute calea navigabilă va fi din nou deschisă traficului maritim, organizatorii nu cumpăraseră decât două ore, pe porțiunea